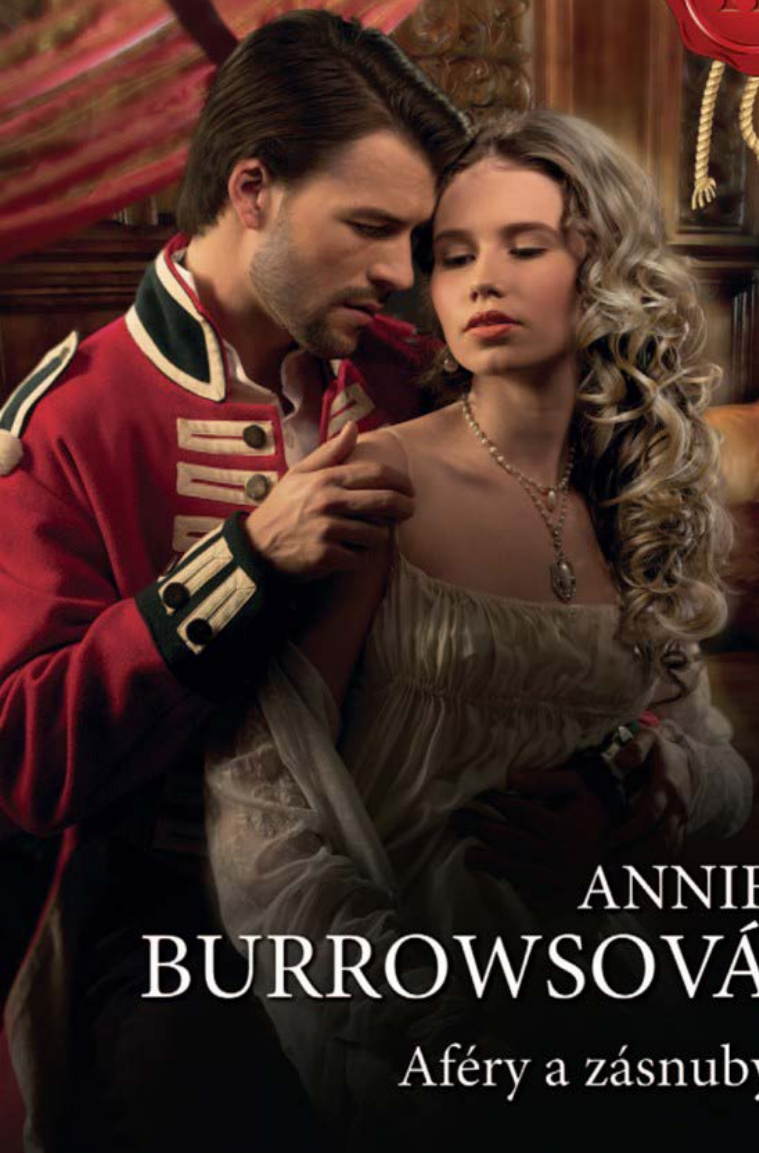

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANNIE
BURROWSOVÁ

Aféry a zasnuby

ANNIE BURROWSOVÁ

AFÉRY A ZÁSNUBY

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že mi dáte za pravdu, že naše názory na manželství a vztahy v rodině jsou nejvíce ze všeho ovlivněny právě rodinou, ze které pocházíme. Negativní zkušenosti mají za následek nevíru v manželství jako instituci, a je jedno, jestli žijeme v 19., nebo 21. století.

Své o tom vědí hrdinové romance Aféry a zásnuby a stejně tak i protagonisté povídky Benátská mise slečny Phoebe. Obě romance se odehrávají v době po napoleonských válkách, v době, kdy budoucí partneři měli jen velice omezené možnosti se blíže poznat. K tomu připočtíme onu výše zmíněnou nedůvěru v manželství, společenské, náboženské a genderové předsudky a máte tu situaci, kdy vznik dobrého vztahu a posléze šťastného manželství se rovná zázraku. A přesto k zázrakům docházelo a dochází a Vám jen stačí si někde v tichu sednout a začíst se do příběhu, který máte právě v rukách.

S láskou

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

AFÉRY A ZÁSNUBY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Escapade and an Engagement

První vydání:
Mills & Boon, 2012

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2012 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Aféry a zasnuby: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1745-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1746-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1747-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lord Ledbury zíral na hedvábné volány nebes nad postelí. Tu zdědil po svém bratrovi. Nespál, ačkoliv ani ne před hodinou padl do postele tak unavený a vyčerpaný, že chtěl prospat celý týden.

Nenávidí tuhle postel. Nenávidí i tu měkkou matraci potaženou jemnou kůží a hromady polštářů a přikrývek. Snadno by ho zadusily. Nenávidí i komorníka, který... ne, teď už zašel příliš daleko. Nemůže přece nenávidět Jenkinse za to, že dělá svou práci, jak nejlépe dovede. Má ovšem jednu zásadní chybu – není to Fred.

S Fredem by si mohl povídat, když se svléká a připravuje se do postele. Zasmáli by se spolu nejlegračnejším momentům večerních eskapád za bojovou linií, jako to dělali celých předešlých šest let aktivní služby. A zábavu jim nezkazilo ani rozladění z nesmyslných rozkazů nějakého hloupého osla, namyšleného na svoji vysokou hodnost.

Ale když se přestěhoval do Lavenham House, musel bohužel Freda propustit. A přestože dosud nikdy v životě nežil v takovém přepychu ani neměl tolik služebnictva, připadal si tu tak osamělý, že se mu z toho dělalo špatně. Nejspíš takhle dopadne každý

zvěd, uvědomil si s jistou hořkostí a odkopl příkrývky. Otočil se na stranu a upřel pro změnu pohled do plamenů probleskujících z mramorového krbu. Postrádal výhodu uniformy, která jasně určovala, čím je. Nemá svůj regiment, své druhy v boji. Nedostává žádné obtížné úkoly, jež by dokázal splnit jen on sám.

Zatraceně! Snad by se lépe vyspal někde v parku na lavičce zabalený jen do svého starého vojenského pláště než tady obklopený všemožnými nesmysly, jež ho mají hýčkat. Přemýšlel, kolikrát spal venku v tak drsných podmínkách, že se ráno budil s příkrývkou přimrzlou k zemi...

Najednou ho něco napadlo a posadil se. Na konci ulice je malý parčík s několika lavičkami. A přes Jenkinsovy protesty a špatně skrývanou nevoli starý vojenský plášť ještě visí v šatně...

Musí na chvíli vyrazit ven z Mortimerova domu, pryč od jeho sloužících. A i když nemůže uniknout závazkům, které se na něj přenesly Mortimerovou náhlou a nečekanou smrtí, bude alespoň chvíli venku na čerstvém vzduchu a volný.

Za nevybíravého mumlání kleteb vylezl z postele a začal se oblékat do všeho, co měl zrovna po ruce. Moc na to neviděl, protože si nerozsvítil a plameny v krbu příliš nepomáhaly. Jen se ujistil, že si vzal svůj starý vojenský kabát. Teskně vzdychl, když si ho oblékal, a zdálo se mu, že vklouzl do objetí přítele. Jako by jedna jeho část byla stále major Cathcart, i když ho všichni oslovovali lorde Ledbury.

Prsty si chvatně prohrábl světle hnědé vlasy, rozčuchané povalováním v posteli. Ostatně takhle byl vždycky zvyklý se česat po ránu v armádě. Kéž by stejně jednoduchým způsobem mohl uklidnit svoji rozháranou mysl.

Sevřel ústa do tenké ponuré čárky a vydal se dolů po schodech. Stále se ještě nevzpamatoval z rozhovoru s hrabětem z Lavenhamu, a to byla ta největší potíže. Vyslechl si několik nepříjemných zpráv. Jen naprostá nutnost a stav nejvyšší nouze dokázaly přimět dědečka, aby ho povolal do Courtlands. A co se při té příležitosti dozvěděl o svém mladším bratrovi, ho zcela šokovalo. Stále ještě cítil na patře nepříjemnou pachutí těch zpráv. Nejvíce ho trápilo sdělení, že kdyby Charlie mohl nějak utajit svoji slabost pro stejné pohlaví, mohl by se on vrátit k svému regimentu a nechat se zabít nebo zmrzačit, a nikdo by ho neztracoval.

Noční sluha u dveří hbitě vyskočil, jakmile uviděl přícházet svého pána. Otevřel ústa, snad chtěl něco říct, ale jeden pohled mu stačil, aby beze slova podal pánovi hůl a otevřel mu dveře. Pak se opět bez jediného slova námitek vrátil podřimovat na židli.

Lord Ledbury si úlevně vzdychl a vykročil ven. Udělal všechno, co po něm dědeček požadoval, přinesl veškerou možnou oběť. Rezignoval na svoji hodnost, přestěhoval se z kasáren do Lavenham House. Nakoupil si šatstvo a začal hrát svoji roli, ale...

Zhluboka se nadechl a namířil si to přes náměstí. Noční vzduch příjemně voněl... vlastně cítil saze. A byl vlhký. Rozpoznal v té vlhké vůni i přítomnost zeleně. Nemohlo to být nic jiného než počínající anglické jaro. Dalo mu méně práce, než čekal, aby otevřel branku do parku. Noha už se zřejmě hojí, a to ho potěšilo. Najde snad chvíli klidu, až se natáhne na jednu z těch laviček a bude hledět vzhůru na noční oblohu přes větve stromů a jejich listí.

Stal se lordem, protože Mortimer svůj život nezvládl. A také poslední nadějí rodu Cathcartů, že si

pořídí nevěstu. Ta musí být hodna titulu hraběnky z Lavenhamu. Proto se rovněž dnes poprvé od té chvíle, kdy se stal lordem Ledburym, ocitl na svém prvním plese.

Maně se otrásl, když dospěl v myšlenkách až k zářícímu plesovému sálu, dychtivým tvářím matek, hodlajících co nejlépe provdat své dcery, jež se seskupily kolem něj. Měl strašný pocit, že se dostal pod přímou palbu nepřítele...

A zatraceně – ale to se dalo čekat po tom, jak se tento večer nic nedařilo – lavička už je obsazena.

Zahlédl červený kabátec s ozdobnými stužkami a jakousi nepřilíš dychtivou ženštinu – soudě podle toho, že vši silou tloukla zařatými pěstmi do vojákových širokých ramen, když se ji snažil políbit.

Jednal úplně bez přemýšlení.

„Dejte od ní ruce pryč!“ zařval hlasem zvyklým léta vydávat povely na cvičišti.

Voják se otočil na lorda Ledburyho a štěkl na něj: „Do toho vám nic není!“

„Je mi do toho,“ opáčil lord ihned. „Protože takovéhle chování je absolutně nepříja-“

Zarazil se a ztichl, protože mu pohled padl na ženu, která se stále snažila vymanit z pevného sevření paží toho červenokabátníka. Panebože, vždyť je to lady Jayne Chilcottová. Už ji viděl předtím na plese a okamžitě se ptal, kdo to je. Byla totiž bezpochyby nejkrásnějším stvořením, jaké kdy viděl.

Berry, jeho bývalý spolužák a bratr té, na jejíž počest se dnešní ples konal, protáhl obličej.

„To je,“ začal kousavě, „lady Jayne Chilcottová, jinak také zvaná Ledová Jayne. Lucy je úplně v křeči, že dneska přišla, protože obvykle navštěvuje jen vybrané akce. Jejím otcem je hrabě z Caxtonu. Taky

dost vysoko ve společnosti – ale pokud jde o ni, bude ti stačit pozorovat ji jen půl hodiny, a pochopíš, proč se jí dostalo téhle přezdívky.“

Hbitě změnil názor a nepožádal kamaráda, aby ho představil. Místo toho se posadil a dal na Berryho radu. Pozorně ji sledoval. Opravdu asi za půl hodiny dospěl k závěru, že ta dáma lituje své přítomnosti mezi lidmi, kteří jsou tak hluboce pod jejím postavením.

Tedy k tomuto závěru dospěl na plese. Ale teď změnil názor, když si prohlédl vojákovy výložky, které znamenaly poměrně nízkou hodnotu, a přidal k tomu jeho vášnivé polibky. Podle toho, jak odmítala všechny nápadníky, kteří jí padali k nohám a žado-nili o tanec ve snaze prolomit její chladnou rezervovanost, by řekl, že je skutečně tak pyšná a ledová, jak ji charakterizoval Berry.

Ale teď právě nevypadala nijak pyšně. Spíš připomínala mladou nezkušenou dívku, zmítající se mezi strachem a rozpaky z kompromitující situace, jíž byl právě svědkem.

Její výraz byl v příkrém kontrastu s hněvem, který plál v mladíkových očích.

„Opakuji vám,“ začal lord Ledbury zcela nekompromisně, „dejte okamžitě ruce pryč od lady Jayne.“

Nebyl to u něj jen vnitřní smysl pro rytířské chování, který ho nutil být tak rozhodný a zachránit lady Jayne. Přes to, co o ní Berry prohlásil dost posměšným způsobem, zůstal v něm prvotní dojem okouzlení její krásou a zájem přerůstající v cosi podobající se spříznění, jak se ten strašný večer táhl. Jak houževnatě odmítala s chladnou převahou všechny pokusy o sblížení, uvědomil si, že není v sále sám, kdo je pod přímou palbou. Za chvíli už se tím začal mírně bavit.

Její nápadníci se houfovali na jednom konci sálu před ní a on seděl na druhém konci sálu a odmítal všechny nabídky stejně rozhodně. Muži padající jí k nohám měli alespoň nějakou omluvu. Ale matky bažící po vdavkách dcer, které stále obklopovaly lorda Ledburyho, měly před očima jen jeho nenadále nabyté bohatství a titul.

„Jak vypadá tvůj obličej, na tom vůbec nezáleží,“ předpovídal mu dědeček a očima přejížděl po hluboké brázdě na čele, kterou mu tam vyryla zbloudilá kulka, ještě když byl poručíkem. „Ne že bys byl až takový úlovek. Ale jsi dost bohatý a zdědíš titul hraběte. Musíš se jen ve společnosti ukázat a prosadit se. Všechno ostatní už přijde samo. Pamatuj na má slova.“

Jen pomyšlení na to, že bude muset odrážet všechny ty vdavekchtivé harpyje, mu ze vstupu do tanečního sálu udělalo nejtěžší věc v životě. A navíc mu stále zněla v uších dědečkova slova. Přitom věděl, že by mu nikdo nevěnoval ani jediný pohled, dokud Mortimer žil. Ale on zemřel a způsobil, že je teď z Richarda šlechtic. Už jen z toho se mu obracely vnitřnosti. Přišel na ples, aby si tu hledal ženu. Ale musí dávat tak okatě najevo, že chtějí jeho titul a bohatství?

A ne jeho?

Ovšem, lady Jayne by přilákala stejný počet nápadníků, i kdyby neměla ani halíř, protože je tak úžasně krásná. Nikdy v životě neviděl tak dokonalý obličej. Bezchybnou pleť, malá růžová ústa. Zlaté prstýnky vlasů padající na jemně zaoblená ramena. Nebyl schopen rozlišit barvu jejích očí, ale jsou-li v souladu s ostatní dokonalostí, musí být chrpově modré.

Když vešel do sálu a posadil se, hodila po něm jeden hodnotící pohled. Později byli oba obklopeni da-

vem patolízalů, a tak zachytil její pohled jen jednou. Byl si jist, že mu sděluje, jak nenávidí tuhle pozornost, pochlebování a neupřímnost stejně jako on.

Krátce nato se zvedla a odešla ze sálu. Teprve když byla pryč, stal se jedinou atrakcí v sále a zdálo se mu, že má na večerním obleku namalovaný uprostřed hrudi terč. Ona také musela odrážet nechtěnou pozornost, proto se mu možná mylně zdálo, že má v sále spojence.

Když odešla, všechny důvody, proč by neměl dále setrvávat, najednou nabyly na důležitosti a nehodlal je už přehlížet. Z horka v sále se mu točila hlava. Napětí, které ho neopouštělo od rozhodnutí, že vyhoví rodině, bylo nesnesitelné. Tělo stále ještě zmučené přestálou nemocí se vzpíralo dále poslouchat. Bolelo ho všechno. Nevěděl, jak má civilizovaně komunikovat. Proto odešel a zamířil domů.

Jenomže nešel do svého domova, vracel se do Mortimerova domu. Další nervy drásající připomínka, že už nežije svůj život.

Udělalo by mu dobře, uvědomil si najednou, kdyby mohl dát někomu pořádně pěstí. Toužil po boji už od chvíle, kdy se rozloučil s dědečkem. Chvěl se chutí dokázat jednou pro vždy, že je lepší než Mortimer a Charlie dohromady.

„Vstaňte!“ rozkázal červenokabátníkovi, který stále držel lady Jayne, a pokročil k němu blíž. Mortimer i Charlie už jsou mimo jeho dosah, jeden je mrtvý a druhý v Paříži. A vlastnímu dědečkovi může člověk těžko jednu vrazit, i když provokuje.

Tenhle voják je asi stejně velký, ale je mladší a pravděpodobně v lepší kondici, protože ještě nebyl vystaven skutečné bitevní vřavě.

Muž se velmi zvolna postavil.

„Děláte hanbu své uniformě,“ hněvivě mu oznámil, rozčilený nedbalým postojem. Každý z *jeho* podřízených by dobře pochopil, že tento tón hlasu znamená konec žertování a absolutní pozor. „Bude mým velkým osobním potěšením dohlédnout, abyste byl za tuhle noční eskapádu potrestán. Žádný důstojník by neměl vnucovat svoji pozornost dámě, která o to nestojí. Kdybyste sloužil pod mým velením, byl byste šťasten, že budete jen zbičován.“

Ale než stačil dodat, že protentokrát si to mezi sebou vyřídí pěstmi, lady Jayne vyskočila, postavila se mezi ně a vykřikla: „Ach ne, nemůžete být tak krutý!“

„Krutý?“ Její reakce ho zcela ohromila. „Vy považujete za kruté, když vás vysvobodím ze situace, která vás očividně ničí?“

Tvrdohlavě ignoroval tenký hlásek, který ho upozorňoval, že propásl okamžik, kdy může někoho uhodit. Tenhle červenokabátník mu zrovna přišel do cesty, když se chtěl zbavit svých frustrací, protože kdyby nacytal mladého důstojníka ve vášnivém objetí s krásnou dívkou v Portugalsku, mrknul by na něj a popřál mu hodně štěstí.

Ale tohle není žádná černooká seňorita ani potřebná manželka místního šlechtice, říkal si v duchu. Tohle je mladá anglická dáma a nevypadá, že by to chtěla. Naopak, celkem očividně se s tím hulvátem prala. A vypadala vyděšeně.

„Přiznávám, že jsem se lekla Harryho vášně,“ přiznala lady Jayne. „Ještě nikdy mě takhle nelíbal. Ale také jsem se bála, že by nás tu mohl někdo překvapit.“

„Snažíte se mi namluvit, že jste se s ním prala, protože jste se bála, aby vás tu někdo nenacytal?“

Vtom si uvědomil, že sem za tím klackem asi přišla ze své vůle, ale potom se zřejmě lekla.

„Ano!“ vykřikla, zvedla bradu a rozhodně se mu dívala do očí. „Neočekávám, že někdo jako vy bude schopen mě pochopit,“ dodala nabroušeně. „Ale co můj dědeček zakázal Harrymu se ke mně přiblížit, musíme se scházet potají.“

Větší vztek už mít nemohl. Ale její slova byla tak buřičská. A co tím myslela: člověk jako vy? Proč mu jen nevyjádřila vděčnost, že tu byl a zachránil ji? A proč mu sakra neuhnula, aby tu lajdáckou karikaturu vojáka mohl pořádně ztrestat?

„A nenapadlo vás, že váš dědeček by mohl mít na mysli jen vaše blaho? A že byste se opravdu měla od něj držet stranou?“

Lady Jayne je bohatá dědička. Její dědeček, alespoň jak mu řekl Berry, nemá přímého mužského dědice, tudíž je veřejným tajemstvím, že hodlá všechn svůj majetek odkázat jí. Nějaký nýmand bez halíře v kapse samozřejmě není vhodný partner pro dívku, která zdědí takové bohatství. Harry se může pochlubit jen hezkou tváří, širokými rameny – a možná pochybným charakterem.

„Vy nás chcete prozradit?“ zeptala se mrazivě.

Harry se postavil vedle ní. Vzal ji za ruku a přiložil si ji k hrudi tam, kde měl srdce.

„Takhle to neskončí, já to tak nenechám. Přísahám, že nás nic nerozdělí, a myslím to opravdově. Skutečně!“

„Ach Harry,“ řekla a obrátila k němu ustaraný obličej. „Nikdy si neodpustím, jestli tě nechá zbičovat.“ Loupla pomstychtivým pohledem po lordu Ledburym. „Nikdy jsem neměla souhlasit s touhle schůzkou.“

A tak tam stáli a dívali se jeden druhému do očí.

Z lorda Ledburyho zatím kupodivu vyprchala všechna zlost.

Jestliže miluje tohoto muže, nezáleží jí na tom, co on si o něm myslí, a není divu, že se v tanečním sále chovala tak odmítavě k ostatním. Dobrý bože, sám nejlíp ví, jak se asi musela cítit. Copak jeho samotného nevytáhl dědeček z důvěrně známého prostředí, od všeho, co měl rád, a nedonutil ho vydat se jinou cestou – takovou, jakou by si sám nikdy nevybral?

„Pro všechno na světě!“ vyštěkl na ně, protože musel pokračovat ve své roli, jinak by ze sebe udělal úplného hlupáka. Nejraději by odešel pryč a nechal je, ať si to vyřídí mezi sebou. „Přestaňte se chovat jako hrdinka nějakého hloupého melodramatu a přivolejte svoji komornou. Je načase vyrazit k domovu!“

Nepohnula se, jen mírně svésila hlavu a najednou se zatvářila provinile.

„Panebože! Neříkejte mi, že jste sem přišla bez doprovodu?“

Ani k němu nezdvihla oči, jen kývla hlavou.

Čím dál lepší! Při svém nejlepší svědomí ji tu nemohl nechat samotnou s mužem, který nemá žádné zábrany a nutí mladou nevinou dívku, aby se s ním scházela potají za úsvitu, dokonce bez komorné, která by zajistila alespoň chabé zdání řádného chování.

„To znamená, že vás budu muset dopravit domů já,“ oznámil břitce. „A musíme jen doufat, že nás dva spolu nikdo nezahledne – jinak jsme oba až po uši ve společenském skandálu.“ Což by zcela zničilo jeho plány.

Rozhodl se totiž, že pokud má být ženitba nevyhnutelná, najde si takovou manželku, která bude tak úžasnou hraběnkou, že o ní budoucí generace budou mluvit s posvátnou úctou v hlase. A nemusí si ji nutně

najít ve společnosti scházející se v Almacku. Vymyslel si, že po ní bude pátrat v domácnostech mužů sice nepříliš bohatých, ale charakterních. Bude tím také demonstrovat, že není jeho prvotním zájmem vysoké postavení. Přál si, aby jeho budoucí žena měla... *così*, čím by vynikala a co by každý oceňoval.

I on sám, až by se s tím setkal.

Nehodlal splnit očekávání své rodiny a oženit se s nějakým děvčetem, které by sotva znal, a způsobem zavánějícím nějakým skandálem.

„No tak na co čekáte, člověče?“ Obrátil se rozzlobeně na mladíka v uniformě. „Vraťte se do kasáren, než si to rozmyslím a oba vás prozradím. A modlete se, aby si vaší nepřítomnosti nikdo nevšiml.“

Obě mladé tváře se k němu obrátily s nadějí v očích.

„Znamená to, že jste změnil názor?“

„Ještě si to můžu rozmyslet, pokud okamžitě nezmizíte, a to kvapem,“ zavrčel na vojáka. „Ale nejdřív vaše jméno a hodnost.“

„Děkuju, pane,“ řekl. „Nadporučík Kendell, pane.“ Potom stačil jen naposledy políbit ruku lady Jayne a prchal pryč.

DRUHÁ KAPITOLA

Lady Jayne na něj vyčítavě hleděla a mračila obočí. „Proč jste ho nechal odejít?“

Opětoval její upřený pohled a přemýšlel, proč mu nedá případnější otázku. Třeba jak to, že ji Harry klidně nechal samotnou s člověkem, jehož se ani nezeptal na jméno? Vždyť on mohl být nenapravitelným svůdcem žen nebo vrahem.

„Vždycky ho můžu nahlásit později, když si to budete přát,“ odpověděl jí jedovatě. Přesně to měl v úmyslu udělat. Pozoroval s pohrdáním, jak subjekt její lásky mizí v temné uličce mezi nočními stíny. Zdálo se mu to nepochopitelné. Jak se může muž takhle chovat k ženě, do níž tvrdí, že je beznadějně zamilovaný.

„Ne, prosím, nedělejte to!“ Chytila ho za paži. „Je to všechno moje vina. Vím, že jsem si s ním neměla dávat tajnou schůzku, ale když on mě tak moc miluje...“ Drobnými prstíky mu hnětla paži. „A neměla jsem sem chodit bez komorné. To taky dobře vím. Ale víte, všechny dveře jsou v noci pevně zamknuté a já nemůžu po Josii chtít, aby lezla ven oknem, to nejde, to snad chápete?“

„Vy jste vylezla oknem?“ Přepadlo ho neblahé tušení. „A jak se hodláte teď vrátit?“ Kdyby musel

zaklepat na hlavní dveře, aby ji bezpečně předal jejím opatrovníkům v tuhle téměř ranní hodinu, byl by malér určitě na světě.

„Jistě, vrátím se stejnou cestou, to mi starosti nedělá. Bojím se o Josii. Snažila se mi vymluvit, abych šla ven. Opravdu se snažila. Ale je to jen komorná, musí udělat, co jí přikáží.“

„A vy jste toho bezohledně využila?“

„Já... no ano, přesně to jsem udělala.“ Skousla si spodní ret. „A teď jestli někomu řeknete, že jsem byla venku bez ní, odnese si to. Ona má nařízeno, aby mě nepouštěla z očí. Dostane bez řečí výpověď, a to by byla velká nespravedlnost. Ach...“ Oči se jí zaleskly. „To bych nesnesla, aby kvůli mně ztratila zaměstnání a Harry musel nakonec odejít od svého regimentu jen proto, že jsem se nechovala, jak jsem měla.“

K jeho velkému údivu se jí po tváři skutálela jedna obrovská slza. A při tom ho napadlo, že to, co pozoroval na plese, byla jen přetvářka. Ona si nasadila masku a ani na chvíli nepolevila. Berry by o ní nic tak hnusného neřekl, kdyby ji viděl teď. Mohla zvenku vypadat chladně a namyšleně, ale ve svém nitru je asi citlivá osoba. Tohle setkání jí není příjemné a jistě počítá vteřiny, aby se už z parku mohla vrátit domů. Vzpomněl si, jaký byl sám v jejím věku, na ty nudné večere, které regiment musel pořádat pro místní hodnostáře, aby je přesvědčil, že se nemusejí ničeho bát, když bude posádka sídlit v jejich sousedství. Všichni mladší důstojníci dostali rozkazem naprosto bezchybné chování. A později si to vynahrazovali tím, že po večeri vyběhli do odlehlých uliček a chovali se zcela nepřístojně. Museli mít nějakou protilátku, aby přežili dlouhý večer pokryteckého chování.

Lady Jayne si zřejmě vyrazila do parku a nemyslela

na nikoho jiného než na sebe a svoji lásku. Ale on ji právě teď přiměl, aby si uvědomila, že svým nepředloženým chováním může zničit spoustu životů kolem sebe. Tvářila se proto patřičně kajícně. Pamatoval si docela jasně, že podobně se jistě tvářil i on druhý den po té večeři, kdy se všichni museli chovat vzorně. Místním potentátům totiž nepřišlo moc zábavné, když našli ošklivou sochu uctívaného světce uprostřed říčky, zabalenou do zelených řas a vodních trav. Zhodnotili to jednoznačně jako znesvěcení.

„Na to teď nemyslete,“ uklidňoval ji rychle. Zakrýval tím vlastní pokušení jí slíbit, že nikomu nic neprozradí. A nemohla za to jen její kajícnost. Uvědomil si, že ani za mák nestojí o jeho výčitky. On totiž nemá žádné právo ji plísnit za to, že vylezla oknem, aby unikla ničivému tlaku rodinné zodpovědnosti. Zvlášť když byl sám vystaven podobnému tlaku. Umí to pochopit. Jediný rozdíl mezi nimi dvěma byl v tom, že on mohl kdykoliv vyjít ven předními dveřmi, když na něj začaly padat zdi jeho osobního vězení.

„Teď vás musím především dopravit domů, aniž by se o vašem výletě někdo dozvěděl. Kde bydlíte?“

„Ach, vy mi opravdu pomůžete?“

Celý obličej se jí rozzářil. Usmála se na něj tak úžasně, že i přes tu slzu na tváři, nebo možná právě kvůli ní najednou pochopil, proč jí Harry nemůže odolat. Každý muž, jemuž koluje v žilách krev, by riskoval hněv svého velitele za možnost držet v objetí takové božské stvoření. A líbat je... Co on sám by dal v sázku pro jeden polibek? Jenom pomyšlení na to, že by ochutnal to růžové poupátko jejích úst, mu rozproudilo krev.

Pomalu dýchal a vychutnával si pocit zdravého muže, který správně a přirozeně reaguje, když se

ocitne na tmavém opuštěném místě s velmi hezkou mladou ženou.

Řečeno velmi mírně, ulevilo se mu. Sice ujistil svého dědečka, že po lékařské stránce je úplně v pořádku, aby mohl přivést na svět další generaci Cathcartů, ale ve skutečnosti neměl zájem o sex od té chvíle, kdy si poranil nohu u Orthezu. Veškerou energii spotřeboval na přežití – nejprve v polní nemocnici a potom na strastiplné cestě zpátky domů do Anglie. Následovaly vlny horeček jedna za druhou. A když se z nich konečně dostal a byl natolik pohyblivý, že začal před několika měsíci uvažovat o návratu zpět do aktivní služby, překvapil ho dědeček svým šokujícím příkazem. Neměl nejmenší pomyšlení na nějaký sexuální život, musel se zabývat jinými problémy. A vůbec nezáleželo na tom, jak velká pokušení se mu naskýtala.

Teď ovšem nemohl odolat a natáhl ruku, aby jemně palcem setřel tu velkou slzu, která se mezitím dokutálela až na bradu. Jakmile ucítil teplou pokožku, jeho tělo reagovalo, jako by dostalo elektrickou ránu.

Vzduch se mu zadrhl v plicích a zdálo se, že ten výboj zasáhl i ji a vytvořil oblouk.

Tak dlouho už nadržel v objetí ženu a nelíbal ji, že byl v pokušení se jí zeptat, zda ji může políbit...

Místo toho si však odkašlal a odvrátil oči od jejích úst. Bude se chovat jako džentlmen a dovede ji rovnou domů. A to hned.

Ale nemohl odolat pokušení prodloužit neočekávaný, erotikou nabitý okamžik. Proto řekl první věc – tedy první slušnou věc – která ho napadla.

„Možná byste mi mohla vysvětlit, jak se stane, že se bohatá dědička zaplete s takovým mužem...“

„Říkáte to jako můj dědeček!“

Její opovržení mělo stejný účinek jako kbelík

studené vody. Okamžitě se probral. Copak opravdu vypadá tak staře, že ho srovnává s dědečkem? Není divu, že sebou trhla, když se jí dotkl. Alespoň neřekl nahlas svůj bláznivý nápad, aby si koupila jeho mlčení za polibek. Zřejmě byla přesvědčená, že je dost velký tyran, když přerušil jejich *tête-à-tête*.

„To jediné, na co děda myslí,“ stěžovala si a vůbec jí nedošlo, že tohle se říká o mužích, kteří stejně jako on myslí jen na to jediné, což není příliš slušné, „je postavení a bohatství. Nenechá mě, abych se setkala s někým alespoň zajímavým! Zuřil, když zjistil, že jsem se spřátelila s Harrym. Jakmile se dozvěděl, že nemá titul a ani v budoucnosti ho nebude mít, zakázal mi s ním i mluvit.“

„To zní jako celkem rozumné rozhodnutí,“ poznamenal a neochotně přiznal stejný názor jako její dědeček. „Jste příliš důvěřivá, rozumné děvče by vědělo, že není bezpečné setkávat se s mužem o samotě v parku za úsvitu.“

A to i za předpokladu, že to děvče vůbec netuší, jaký mají její svěží rty povzbuzující účinek na mužské libido.

„To chápu, bezpečné to tedy určitě není,“ rozzuřila se. „Protože bůhví na koho zrovna v parku narazíte, kdo se tu potuluje a špehuje...?“

„Já jsem nikoho nešpehoval!“

„Tak co tu děláte? Zcela určitě něco, co se na denní světlo nehodí.“

„Ani v nejmenším. Jen jsem nemohl spát, to je všechno.“ Kvůli jejímu opovržlivému pohledu dodal: „Noha mě bolí jako čert a londýnští sloužící trvají na ohni v krbu a zavřených oknech. Musel jsem vyjít ven na čerstvý vzduch. I když nemám absolutně tušení, proč vám to vyprávím.“

Nějak se dostala přes jeho obranné mechanismy. Překvapila ho svými otázkami. Zahnaný do kouta po ní šťekl: „Vám rozhodně nejsem povinen vysvětlovat své chování...“

„Ne, jste přece muž,“ namítla hořce. „Muži mohou dělat, co je napadne, bez ohledu, koho tím raní, urazí nebo komu ublíží. A nikdo si je nepozve na kobereček a nevyplísí je, nikdo si toho nevšímá. Jsou to přece muži.“

„Víc mýlit už se nemůžete. Muž, jenž má v sobě pýchu a čest, vždycky dává přednost povinnostem před svými zálibami. Povinnosti ke Koruně, povinnosti k rodině...“ Zarazil se.

Zase ho dostala. Přiměla ho, aby jí vykládal své názory, místo aby říkal v této situaci něco vhodnějšího. I když jen pánbůh ví, *co* by zrovna za téhle situace mohlo být vhodné. Přísahal by, že žádná příručka etikety neobsahuje kapitolu o čem konverzovat, když člověk vede nad ránem domů ženu z dostaveníčka se zcela nevhodným subjektem.

Vyčítavě na ni hleděl.

Očividně byla přesvědčená, že je do hezkého mladého důstojníka zamilovaná. Ale ve skutečnosti o něm nic neví, protože se s ním setkala jen párkrát a na několik krátkých okamžiků. Nepřekvapilo by ho, kdyby zjistil, že její city jsou vázané spíše na hezkou uniformu než na muže v ní. Sám si dobře ověřil, že červený kabát má na některé chytlavé ženy podivuhodné účinky.

„A když mluvíme o rodině,“ řekl jí skoro hrubě a vrátil se tím k tématu, „váš dědeček se patrně domníval, že je to jen dívčí poblouznění a přejde vás, když dostanete jiné zajímavé podněty.“

Lady Jayne na něj chvíli nevěřícně hleděla, pak

potřásla hlavou a vyrazila po pěšině opačným směrem, než sem přišel on. Když ji konečně dohonil, řekla mu: „Kdyby měl na mysli nějaké podněty, které mi hodlá nabídnout, to by ještě nebylo tak špatné. Ale já jsem ho slyšela, jak přísně nařizuje lady Penroseové, aby mě provdala dřív, než skončí sezóna.“ Hořce se zasmála. „Ačkoliv nemám tušení, jak takový úkol lady Penroseová splní, když nesmím nikam jít jen na ty nóbl *módní* večírky, kde se setkávám se stále stejnými lidmi, které znám celý život. *Ach jo*,“ zařala pěsti. „Vy si vůbec nedovedete představit, jak vypadá můj život ve městě. Nuda, nuda a zase jenom nuda! Už jsem začínala chápat, jak je asi kanárkovi zavřenému v pozlacené kleci. Naštěstí přijel Harry. V tom prvním vzkazu, který mi poslal, mě prosil, ať se s ním sejdu...“ Při té vzpomínce uvolnila pěsti.

„Posílal mi psaníčka po Josie, informoval mě, na které večírky může přijít. A tak jsme se začali setkávat v zahradách nebo odlehlých prázdných pokojích těch sídel, kde se konaly plesy. Lady Penroseová neměla vůbec tušení!“

Mračil se na ni. Přešli ulici a pokračovali po Mount Street. Už litoval svého prohlášení, že nikomu nic nepoví. Čím víc se toho o Harrym dovídal, tím méně důvěryhodný se mu zdál. A jestli se lady Jayne něco stane, protože mlčel a tím ji kryl, bude ji mít na svědomí.

I když varováním jejích blízkých by nejspíš něčeho nedosáhl. Z toho, co právě slyšel, její gardedáma nemá dost důvtipu, aby tohle divoké stvoření uhlídala.

Prohrábl si vlasy. Nemůže ji udat jejím nejbližším, kteří ji mají chránit. Také by mohl varovat ji a upozornit ji, že má stále větší podezření, jaké motivy se

skrývají za Harryho náklonností. Ne, to by také nešlo. Jak pozoruje její reakce, vedlo by ji to k přesvědčení, že je jen dalším mužským, který se jí snaží poroučet. A ona by s velkým potěšením vymýšlela, jak ho přelstít, stejně jako to udělala s dědečkem a svojí gardedámou.

Ale ona potřebuje někoho, kdo ví o Harrym a o tom, kde se s ním setkává, aby na ni mohl dávat pozor. Někoho, kdo by se nedal oklamat maskou, kterou tahle kráska předvádí na plesech.

„Lady Jayne, dal jsem slovo, že o dnešní noci nikomu nepovím. A já své sliby plním. Ale musíte chápat, že to nemůžu jen tak nechat být. Sama jste řekla, že jste se nechovala správně.“

Vzpurň se na něj podívala. „A co s tím chcete dělat?“

To kdyby věděl. Prozatím bude nejlepší strategií trochu ustoupit a přeskupit síly.

„Navštívím vás dnes odpoledne a vezmu vás na projížďku do Hyde Parku. A tam vám povím, co mám v úmyslu.“ Najednou byl rozhodnutý.

„Budu připravena,“ souhlasila a zvedla bradičku, čímž patrně chtěla naznačit, že bude za svou lásku bojovat a neustoupí ani o píď. „Jsme tady,“ řekla a ukázala na průčelí impozantního sídla.

Ukázala mu, kde bydlí, a zamířila k úzkému průchodu, který vedl do uličky vzadu za domem.

Najednou se obrátila a měřila si ho dlouhým pohledem s hlavou trochu na stranu. Snažila se pochopit jeho jednání.

„Překvapil jste mě,“ řekla nakonec. „Nikdy jsem si nemyslela, že byste dokázal být tak... plný porozumění,“ pokrčila rameny.

„A co jste si představovala, že udělám?“ Nesmírně

ho překvapilo, že od něj cosi očekávala, ačkoliv se vůbec neznali. Tedy pokud se nepočítá to, že na sebe pokukovali celý večer přes taneční parket.

„No... já nevím... na plese jste vypadal tak... nepřístupně. Všechny dámy, které se vám vrhaly k nohám, na vás měly asi stejný účinek jako vlny dorážející na mořský břeh. A pak jste mluvil o zbičování Harryho. Přišlo mi to dost hrozné. Opravdu jsem si chvíli myslela...“

Zatvářila se zahanbeně. „Ale vy ve skutečnosti nejste tak krutý, že?“

„Posílal jsem muže na smrt a nehnul brvou,“ opáčil. Ovšem liknavost v jejím případě ji nutně musí vést k názoru, že je měkota.

„Ale nepůsobilo vám to žádné potěšení a v tom je pořádný rozdíl.“

Chtěl se bránit a vysvětlit jí to, ale vzala mu vítr z plachet, protože si najednou vykasala sukni a zastrčila si ji za pas.

Neměl by se dívat, ale nemohl jí upřít svůj obdiv. Ukázala velmi pěkně tvarované nohy. A také pumpky, které měla navlečené pod sukněmi.

Ztěžka polykal a ani se jí nestihl zeptat, jestli nepotřebuje pomoc. Vyšvihla se na koňský žlab a postavila se na jeho okraj. Odtud skočila na střechu stáje.

Ušklíbala se na něj, natáhla se k větvím staré zkroucené jabloně a řekla: „Nemyslím si, že byste byl takový mrzutý starý otrava, jakého předvádíte.“

Vystřelila po něm tenhle šíp a s hbitostí opice šplhala od jedné větve ke druhé. Nakonec mu poskytla pohled na hezký kulatý zadeček, když se naklonila k oknu a na palec otevřené okno vysunula nahoru, aby mohla vklouznout dovnitř a zmizet v domě.

Několik minut jen stál, celý tvrdý a těžce dýchající. Měl dojem, že dostal energetický šok.

Začal večer utápěním se v lítosti a frustracích, zdálo se mu, že tu společenskou nudu nepřežije. Ale teď právě zažil úžasný pocit, že svět je v pořádku a on funguje jako normální mužský. A nedocílil toho žádnými medikamenty, pouze přirozenou odezvou na ženskou společnost. Zachechtal se. Je to povzbuzující vědět, že existuje přinejmenším jedna žena, kterou by mohl bez potíží vzít do postele. Díval se na okno, kterým prolezla, a přemýšlel o tom, zda by za ní neměl vyšplhat a...

Okno se zavřelo. Ustoupil dál do temnějšího stínu blízko stájí. Přijel přece do Londýna, aby si našel důstojnou manželku, a ne se po hlavě vrhl do nějakého skandálu. Nemá smysl, aby tu stál, hleděl do okna, v němž zmizela, a přemýšlel, jestli by ty staré větve vydržely jeho váhu.

Ovšem úvahy na toto téma mu způsobily netušené potěšení. Rád by v nich ještě chvíli pokračoval, ale vzpomínal se.

Odcházel pryč a ušklíbal se pro sebe. Lady Jayne je pěkné kvítko. Když se s ní bude vídat, přinese mu nekonečnou řadu potíží. Cítil to v kostech. Přesto se nemohl dočkat příštího setkání. Už zanedlouho.

Vlastně si nemohl vzpomenout, kdy naposledy se cítil takhle živý.

„Pane na nebi, slečno, měla jsem o vás takový strach,“ vykřikla Josie, vyskočila, vrhla se přes celou místnost a vtáhla lady Jayne přes okenní parapet do pokoje. „Díky nebesům, že jste ve zdraví zpátky!“

„Promiň, že jsem ti způsobila takové starosti,“ omluvila se jí lady Jayne. „Ale za to ti slibuju,“ po-

kračovala vehementně a při tom se otočila, aby okno zavřela, „že už nikdy neudělám nic tak nebezpečného a sobeckého.“

Josie pečovala o svou paní od jejích dvanácti let a dobře znala její nálady. Proto se na ni pátravě zadívala.

„Co se stalo? Něco určitě. Rozešla jste se s tím mladým mužem?“

Lady Jayne zavrtěla hlavou. „Ne, nic takového.“

Ačkoliv svým způsobem se něco takového stalo. Ještě předtím, než se objevil lord Ledbury, rozhodla se ukončit schůzku a nic podobného už nikdy nepodnikat. Říkala si, že to asi byla chyba přistoupit na takové dostaveníčko. Tmavá okna okolních domů se hrozivě leskla, když je mījela, a než došla do parku, měla docela strach. Tady v Londýně to bylo něco jiného než se vykrást z domu za svítání kvůli projížďce na koni nebo procházce na dědečkově panství Darvill Park v hrabství Kent. Tady mohla narazit v ulicích na *kohokoliv*.

„Měla byste se rychle převléct do noční košile a skočit do postele, než se tu objeví služebná lady Penroseové se snídaní,“ doporučila jí Josie a hbitě se otáčela, zatímco si její paní svlékala pumpky.

Cítila se podivně nesvá, když se potkala s Harrym. A on místo toho, aby ji jako dřív vzal za ruku a říkal jí lichočky, jak to dělával vždy při tajných setkáních na plesech a večírcích, ji strhl na lavičku vedle sebe a vzal ji do náruče.

„Nemůžu takhle pokračovat, miláčku,“ řekl se zoufalstvím v hlase. „Tohle není k ničemu. Musíme utéct.“

Než měla příležitost vysvětlit mu, že nic takového nikdy neudělá, políbil ji přímo na ústa. Knírem ji vel-

mi nepříjemně odíral horní ret, některé štětiny se jí dokonce dostaly do nosu. Pažemi jí drtil žebra, ústy zase rty. Měla pocit, že se zadusí. Čekala, že první políbení bude něco úplně jiného. Kdyby tedy někomu znovu dovolila, aby ji políbil...

Ano, teď si vzpomněla, vždyť mu to ani nedovolila. Vrhla se na ni a byl tak silný a neústupný, že na krátký okamžik podlehla panice.

Nebylo jednoduché ani teď zůstat klidně stát, aby jí Josie mohla rozvázat tkanice. Znovu si vybavila ty strašné okamžiky, když se na ni Harry sápal. A jak se jí ulevilo, když se zjevil lord Ledbury a vypadal tak hrozně. *Tohle* ovšem nikdy nikomu nepřizná. Sklopila provinile hlavu a Josie jí přehodila přes hlavu noční košili.

Ovšem z příchodu lorda se dlouho neradovala. Díval se na Harryho, jako by mu chtěl utrhnout všechny končetiny jednu po druhé. Strach se rychle vrátil – ačkoliv teď se nebála kvůli sobě.

A potom propustil Harryho, setřel jí z tváře slzu, již se nedokázala ubránit, a doprovodil ji domů, jako by nebylo nic na tom, že se prochází za úsvitu ulicemi s člověkem, který ji nachytal ve velmi kompromitující situaci.

Přešla k toaletnímu stolečku a ztěžka klesla na taburetku.

Dokud lord Ledbury nezačal mluvit o trestu pro Harryho, nenapadlo ji, že za její nevhodné chování by mohl být potrestán někdo jiný. Zvesela porušovala pravidla s vědomím, že i kdyby ji nachytali a potrestali, byl by trest určitě mírný. Lady Penroseová by jí nejspíš zakázala účast na některých plesech, anebo by jí omezila nakupovací výlety po městě. Ani jedním by ji moc nezarmoutila.

Při nejhorším si říkala, že by ji mohli poslat domů do Kentu. A to by vlastně bylo její vítězství.

Teprve rozzlobený lord Ledbury ji přiměl pochopit, že všichni, kdo se jejích výstřelků nějak zúčastní, také za to zaplatí. Vyburcoval její svědomí; nikdy by si neodpustila, kdyby Josie přišla o práci nebo Harryho propustili od regimentu. Naštěstí vyslyšel její prosby, aby byl shovívavý k Harrymu i k Josii. Dal jí své slovo, že nic o její noční procházce nikomu nepoví.

Zvedla se a pohladila Josii po ruce, když jí začala kartáčovat dlouhé vlasy, aby je mohla zaplést do copů, protože tak je její paní nosila do postele. Proč jen nepomyslela na to, že lidé kolem by mohli tvrdě zaplatit za její chování? Jak mohla být tak sobecká?

Zvedla hlavu a podívala se na sebe znechuceně do zrcadla.

Lidé jí vždycky říkali, jak je podobná svému otci – začínali si jistě také šeptat, že je stejně chladná a bezcitná jako on, protože si svůj odtažitý a netečný výraz už před mnoha lety vybrousila k dokonalosti.

Ale přece se nedá říct, jaký člověk je, jen podle výrazu obličeje. Třeba v případě lorda Ledburyho se šeredně zmýlila. Včera večer, když ho poprvé zahlédla na ples debutantky Lucy Beresfordové, považovala ho za jednoho z těch velmi nepříjemných mužů. Ani jednou se neusmál, i když se lidé kolem něj shlukovali a tlačili jeden přes druhého, aby ho zabavili a také na sebe upoutali pozornost.

Nelíbil se jí způsob jeho chování, jako by dělal Lucynu bratrovi bůhvíjakou milost, že se objevil u nich doma na prvním plesu jeho sestry. Považovala Lucy za hloupou husu. Propadala totiž záchvatům nadšení z toho, že je to válečný hrdina. A přitom on vypadal

na muže, jemuž dělá *potěšení* hnát lidi na jatka, a na tom ona neshledávala nic hrdinného.

Ale zjistila, že ve skutečnosti není žádný kruťas. Mohl jí úplně zničit pověst, taky Harrymu kariéru a připravit Josii o práci, kdyby se mu líbilo působit utrpení jiným. On však tohle nechtěl.

Podívala se znovu na svůj chladný výraz do zrcadla a tentokrát se cítila o něco lépe. Mohla by vypadat jako otec, ale není jako on – alespoň v srdci ne, a na tom přece záleží, nebo ne?

Lehce po ní přejel mráz.

„Ještě chvílku, slečno, a už se zahřejete v posteli,“ nepochopila Josie její třes.

Lady Jayne se nenamáhala s vysvětlením. Nechtěla jí přidělovat další starosti vyprávěním, co se venku přihodilo. Nebude se svěřovat ani své věrné Josii, jak je lord Ledbury shovívavý, i když ona by si především zasluhovala jeho odsouzení. Měla dojem, že se zachovala stejně sobecky, jako se vždycky jevil její otec.

Už nesnesla dál se na sebe dívat do zrcadla. Copak opravdu tolik povzbuzovala Harryho, aby se do ní beznadějně zamiloval, že se potom choval absolutně bez rozumu a ohrozil svoji kariéru? Její přelétavý otec ničil stejným způsobem životy žen, které byly tak hloupé a zamilovaly se do hezkého obličeje a šarmantního chování.

Něco takového se lordu Ledburymu stát nemůže. Alespoň zatím ne. Chtěl jí zabránit, aby se s Harrym znovu setkala. Vyjádřil se jasně. Nesouhlasí s tím, aby se žena jejího postavení scházela s mužem, který nemá majetek. Nebo alespoň titul.

Konečně ji Josie rozčesala vlasy a zapletla copy. Mohla se zavrtat do příkrývek až po bradu. Ale moc pohodlně se necítila. Jak moc je pravděpodobné, že

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Aféry a zásnuby***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.